HET ALTERNATIEVE VERHAAL VAN VLAANDEREN

HET ALTERNATIEVE VERHAAL VAN VLAANDEREN

In het alternatieve verhaal van Vlaanderen treedt, net als in "Het verhaal van Vlaanderen," Tom Waes weer als presentator op. Hier wordt een geschiedenis gepresenteerd die volledig afwijkt van de werkelijke gebeurtenissen. Tom Waes vraagt zich af of het publiek zich de vorige reeks nog herinnert en zegt dat we teruggaan naar het moment in de Vlaamse geschiedenis waarop de Gentse Barbara Claessens een interessant gedachte-experiment op papier zette. Vanaf dat punt zal de alternatieve geschiedenis beginnen, terwijl alles daarvoor hetzelfde blijft als in de vorige reeks.

Dit is wat ze schreef:

Stel dat België vanaf 1 januari van volgend jaar alle belastingen voor één jaar zou afschaffen. Hoewel dit onmogelijk is, aangezien de overheid dan geen inkomsten zou hebben, gaan we ervan uit dat er genoeg geld is om het een jaar lang vol te houden. Daarnaast worden alle lonen en prijzen omgezet van bruto naar netto. Bijvoorbeeld, iemand die 50.000 Belgische frank per maand verdient, zal 12 maanden lang 30.000 Belgische frank verdienen, omdat er geen btw meer in het loon zit.

Dan komt de grote vraag: kan de Belgische staat berekenen hoeveel inkomsten ze op het einde van dat jaar heeft gemist? Het vergt wat wiskunde, maar het is mogelijk wanneer de overheid alle data heeft.

Dit betekent dat de overheid de belastingen kan afschaffen en de maatschappij van bruto naar netto kan omzetten, om vervolgens te berekenen hoeveel belastingen ze heeft gemist, om die geldsom dan uit het niets te drukken. Niemand kan dit systeem bekritiseren, omdat zowel de bevolking als de overheid jaarlijks evenveel inkomsten hebben als voorheen.

Barbara deelde haar bevindingen, en al snel sprak iedereen erover. Het aantrekkelijke van het systeem was dat men geen geld kon uitgeven dat normaal naar belastingen zou gaan. Op dat vlak kon men niet meer uitgeven dan men had. De roep om dit systeem werd steeds luider, totdat het werd uitgevoerd.

Barbara had een verandering doorgevoerd die niet veel veranderde in het dagelijkse leven. Mensen werden wel prijsbewuster omdat alles wat men kocht nu de nettoprijs was. Geen enkele verkoper kon nog een prijsverhoging doorvoeren met het argument dat ze slachtoffer waren van een selectieve belastingverhoging.

Het systeem werd in steeds meer andere landen toegepast, totdat vier jaar na het begin van dit systeem de Noor Leif Olafsen een pamflet schreef.

Kort gezegd kwam het erop neer dat als overheden al jarenlang geld mogen drukken als vervanging van de afgeschafte belastingen in dit systeem dat burgers en overheid financieel scheidt, we de overheden het recht moeten geven om ook extra geld te drukken wanneer er een begrotingstekort is. We zouden dat zelfs moeten eisen, omdat het wegwerken van een begrotingstekort zowel de bevolking als de vooruitgang ten goede komt.

Over Leifs boodschap werd ook veel gepraat, waarna zijn theorie in de praktijk werd gebracht met wetten tegen het ongebreideld drukken van geld om inflatie tegen te gaan.

Duitsland begreep de boodschap echter niet en raakte in een hyperinflatie, wat het einde van overheden die geld drukten in plaats van belastingen te innen betekende.

Toen bedacht de Amerikaan Fred Patterson een aanpassing. Wanneer er inflatie is en de koopkracht afneemt, drukt de

overheid extra geld dat bovenop het loon van elke burger wordt gegeven. Elke burger ontvangt geld van de overheid om de koopkracht op peil te houden. Wanneer er opnieuw inflatie ontstaat, wordt hetzelfde gedaan, maar deze cyclus stopt wanneer bijvoorbeeld een brood tien keer duurder is geworden. Dan volgt de algehele deling door tien. Alle prijzen van alles wat verkocht kan worden, producten, diensten, aandelen en meer, worden door tien gedeeld, en elke burger moet al zijn of haar geld dat niet op de bank staat voor een bepaalde datum naar de bank brengen, waar het wordt omgewisseld naar nieuwe geldbiljetten met een andere print en nieuwe munten met een andere print maar gedeeld door tien. Na die datum is het oude geld niet meer geldig. Wie duizend Belgische frank inbracht, kreeg honderd Belgische frank terug en had maar een tiende van zijn of haar geld meer, maar het leven was tien keer goedkoper geworden, zodat de koopkracht hetzelfde bleef. Een brood dat tien Belgische frank kostte, was nu één Belgische frank waard, waardoor hyperinflatie niet kon ontstaan en de koopkracht onaangetast bleef. Want wie bijvoorbeeld maar 100 Belgische frank had, kon tien broden van tien Belgische frank kopen. Na de wissel had hij maar tien Belgische frank meer, maar een brood was nu één Belgische frank geworden, zodat die persoon nog steeds tien broden kon kopen.

Het kostte wat tijd, maar toen de meeste mensen zijn aanpassing begrepen, zagen ze in dat overheden belastingen weer konden afschaffen, terwijl ze geld mochten drukken voor hun begroting en ook voor eventuele gaten in de begroting.

Op deze manier ligt de Gentse Barbara Claessens aan de basis van het hedendaagse alternatieve Vlaanderen en de rest van de wereld.

Met deze inleiding van Tom Waes, aangevuld met prachtige beelden zoals in de vorige reeks, krijgen we in de volgende

afleveringen te zien hoe het alternatieve Vlaanderen zich ontwikkelde, waarbij de makers van de serie hun fantasie de vrije loop kunnen laten gaan.

Ik dank u voor het lezen van dit voorstel en hoop deze serie te kunnen zien op de TV, aangezien deze voor een heel andere kijk op de maatschappij, economie en politiek kan zorgen.

David Guilliams